

[Weikop.]

betaler sit eget bidrag uden den højtærede ministers hjælp.

Jeg har gerne villet sige alt dette og skal ikke komme mere ind på alle de forskellige tal. Jeg tager den højtærede ministers udtalelse sådan, at der stadig er en virkelig god basis for, at vi på et sagligt og fornuftigt grundlag kan forhandle denne sag igennem sådan — det gentager jeg — at forskelsbehandlingen kommer ud af verden.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): En saglig forhandling forudsætter to parter, og det ærede medlems bidrag i så henseende er jo nødvendigt, hvis det skal være en saglig forhandling.

Må jeg sige til det ærede medlem, at de tal, jeg nævnte, er rigtige. Vi har vedtaget en skolelov her i tinget, den gælder også for København. Efter denne skolelov ville København, hvis vi beholdt det gamle beregningsgrundlag, få en mindreindtægt på 5-6 mill. kr. I det lovforslag, jeg her har fremsat, retter man beregningsgrundlaget til fordel for København. Det er der ingen grund til at bebrejde os. Man kan ikke komme ligestillingen væsentlig nærmere, tror jeg, end vi er kommet i dette lovforslag, når forholdet er det, at København ved den indirekte beregning får et statstilskud på ca. 84 pct. af lærerlønningerne, hvor andre kommuner får ca. 85 pct.

Det ærede medlem spørger: hvorfor skal man have den indirekte beregning? Ja men vi har ikke nogen indflydelse i øvrigt over for København med hensyn til skolevæsenets udgifter, med hensyn til lærerembedernes normering o. s. v., således som vi har over for alle andre kommuner i landet. København vil ikke have nogen forskelsbehandling, ikke sandt — København vil ligestilles med andre kommuner, men vil man ligestilles med andre kommuner, når man vil have penge, må man også ligestilles med andre kommuner på andre områder. Det kan ikke være rigtigt, at vi fra ministeriets side skal give blankt op over for

København og sige: I kan vedtage skoleplan, I kan vedtage normering af embeder, I kan indrette jer fuldstændig, som I vil. Det gør man nu, ja vel, men når man fra København så kommer og siger: vi vil ligestilles, når det gælder penge, med andre kommuner i landet, er det berettiget for mig at sige: denne ligestilling må så også føre til, at I må ind under samme regler som dem, der gælder for andre kommuner.

Jeg havde ventet, at det ærede medlem havde takket mig for, at jeg, efter at vi havde vedtaget skoleloven, hvorefter Københavns kommune ville miste adskillige millioner kroner, har fundet frem til et nyt beregningsgrundlag, som betyder, at Københavns kommune nu får en ordning, der i hvert tilfælde ikke stiller den ringere end før. Også jeg forventer en saglig drøftelse i udvalget og et godt resultat heraf.

(Kort bemærkning).

Weikop: Jeg har altid været en stille beundrer af den højtærede undervisningsminister, når han talte om selvstyre i kommunerne og det folkelige og det folkevalgte. Jeg synes, glansen er gået lidt af den højtærede minister ved denne lejlighed.

Jeg skal ikke i denne korte bemærkning komme nærmere ind på tallene, hvad jeg godt kunne fristes til, men blot gøre den afsluttende bemærkning i denne debat, at jeg regner da ikke med, at de forhandlinger, vi skal føre i udvalget, skal føres under devisen: pengene eller livet!

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kolbjørn: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.